

Dániel könyve – Hatvankettedik rész

William Miller prófétai látomásának drágakövei feltárva: kritikai vizsgálat az adventizmusnak a „nagy világosságtól” való eltávolodásáról és a felhívás az igaz alapokhoz való visszatérésre

Jeff Pippenger

2024-01-26

William Miller álmának drágakövei tízszer fényesebben fognak ragyogni, mint ahogyan a milleriták történetében ragyogtak. A milleriták értelmezése arról az ismeretről, amely történetük idején megnövekedett, helyes volt, de nem teljes. Amikor értelmezésüket pontosabb történelmi keretbe helyezzük, súlyosabb következményekre mutat rá, mert nemcsak a drágakövek által jelképezett prófétai igazságokat tágítja ki, hanem az utolsó napok tíz szüze számára a próbatételt is létrehozza. A millerita értelmezést a két úttörői táblázat (1843 és 1850) ábrázolja. Mindkét táblázat Habakuk második fejezetében megjövendölt táblák beteljesedése volt, és azt a tényt, hogy a táblázatok Habakuk próféciájának beteljesedései voltak, valamint hogy ugyanezek az igazságok az adventizmus alapvető igazságai voltak, a Prófétaság Lelke ekként azonosította.

Néhány alapvető igazság megértése dicsőségben növekedett, amint a milleriták az 1844. október 22-i nagy csalódás után eljutottak a mennyei szentély és a szentéllyel kapcsolatos igazságok megértésére. Ám az adventizmusnak 1856-ban a laodiceai állapotba való átmenete, valamint a „hét idő” 1863-ban bekövetkezett végső elutasítása a laodiceai pusztaságba vezette őket. Az 1850-es évek óta semmiféle jelentős igazság nem került elő az adventizmus által. Ha kételkedsz ebben az állításban, akkor mutasd meg, miért helytelen.

A milleriták helyesen értették Dániel könyve második fejezetét, de megértésük korlátozott volt. Az adventizmus sohasem jutott túl a millerita értelmezésen. Ma már mind a nyolc királyság, amelyet Dániel könyvének második fejezete ábrázol, felismerhető, miként annak a jelképes jelentősége is, hogy Dániel imádkozott Nebukadneccar álmának titka megértéséért. Ez a titok a végső prófétai titkot jelképezi (minden próféta az utolsó napokat azonosítja), és a végső prófétai titok az, amit János Jézus Krisztus kijelentéseként azonosít. Ez a titok akkor lesz feltörve, amikor „az idő közel van”, közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt, és ez a titok most tárul fel azok számára, akik úgy döntenek, hogy meglátják.

Dániel könyvében „a mindennapi” millerita értelmezését az ihletés helyesnek azonosította, ám 1901-re az adventizmus megkezdte a megalapozó igazság elvetésének folyamatát, és az 1930-as évekre az adventizmus visszatért a régi protestáns nézethez, amely azt állítja, hogy „a mindennapi” Krisztus szentélyszolgálatának valamely vonatkozását jelképezi. A prófétaság Lelke szerint ez a sátáni nézet „a mennyből kivetett angyaloktól” származott. Ma „a mindennapi” helyes millerita felfogása nemcsak a pogányság jelképének tekinthető, hanem az adventizmus lázadásának jelképének is, amely ráhossa az erős tévelygést azokra, akik nem szeretik az igazságot.

A milleriták eljutottak a kétezer-háromszáz év lejártának helyes időpontjához, és az adventizmus közvetlenül a nagy csalódás után felismerte az e próféciához kapcsolódó megnövekedett világosságot; ám mivel 1856-tól 1863-ig, sőt mind a mai napig elutasították a „hét időt”, semmiféle előrehaladó világosságot nem láttak abból a tanításból, amelyről azt állítják, hogy központi oszlopuk és alapjuk. Ma a „hét idő” látható, (azok számára, akik hajlandók látni), mint ami közvetlen kapcsolatban áll a kétezer-háromszáz éves prófécia minden egyes időszakával.

Az első negyvenkilenc év annak a ciklusát jelképezi, hogy a föld minden hetedik évben nyugalmat élvez, s ez hétszer ismétlődik. A négyszázkilencven év nem csupán az ókori Izrael próbaidejét jelenti, hanem azt is meghatározza, hány évnyi lázadás történik majd a föld nyugalomba bocsátására vonatkozó parancs ellen, hogy összegyűljön összesen hetven esztendő, amely alatt a földet megfosztották nyugalmatól (ami éppen e lázadás miatti fogság időszaka). Az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, úgy tagolódik, hogy három és fél év vezet a kereszthez, és három és fél év követi a keresztet. Abban a hétben Krisztus minden embert magához vont, mert azt mondta, hogy ha felemeltetik, minden embert magához von.

Most van e világ felett az ítélet; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. János 12:31, 32.

Az a kétezer-ötszázhusz nap, amely alatt Krisztus megerősítette a szövetséget és magához gyűjtötte az embereket, azt a kétezer-ötszázhusz évet jelképezi, amely alatt Isten szétszórta lázadó népét, az Ő szövetségének viszálya miatt. Az Izrael északi királysága ellen végrehajtott „hét idő” azt a kétezer-ötszázhusz éves szétszóratast jelképezte, amely Kr. e. 723-ban kezdődött és 1798-ban ért véget. Az 538. év kettéosztja a két időszakot, és két egymást követő, ezerkétszázhatvan éves időszakot hoz létre. Az első időszak a szentélynek és a seregnek a pogányság általi megtiprását jelképezi, a második pedig a pápaság által véghezvitt megtiprást.

A déli királyságra kimondott „hét idő”, vagyis a Kr. e. 677-ben kezdődött és 1844-ben végződő kétezer-ötszázhusz év, 1844. október 22-én ért véget. Ez a szövetség átkának jelképe, és a jubileumi kürt megfűvészával zárult le, amelyet az engesztelés napján kellett megfűjni. Az előképet beteljesítő engesztelési nap, amely 1844. október 22-én kezdődött, egy időszakot jelképez. Ez a vizsgálati ítélet időszaka, és ezen időszak alatt a hetes szent ciklushoz kapcsolódó jubileumi kürtnek kellett megszólalnia.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor megkezd a kürtzengést, beteljesedik az Isten titka, amint megjelentette azt az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

A hetedik trombita megszólalása, amely 1844. október 22-én kezdődött, a hetes szent ciklus jubileumi trombitáját jelképezi, amint az a Mózes harmadik könyve huszonötödik fejezetében van előadva. A milleriták végső soron helyesen határozták meg a kétezer-háromszáz éves prófécia időpontját, és az adventizmus a Nagy Csalódás után közvetlenül még többet megértett belőle, ám Miller „drágaköve”, a kétezer-háromszáz esztendő időszak ma tízszer fényesebben ragyog. A kétezer-háromszáz esztendő időszakon belül ábrázolt hét időszak minden prófétai jellegzetessége közvetlen prófétai kapcsolatban áll Mózes harmadik könyve huszonötödik és huszonhatodik fejezetének kétezer-ötszázhusz évével („hétszeresével”).

A milleriták elutasították a hitehagyott protestantizmusnak és a katolicizmusnak azt az állítását, hogy „a te néped erőszakos fiai”, akik „felmagasztalták magukat”, és „elbuktak”, Antiochus Epiphanes jelképei volnának, és igazuk volt. Tudták és védelmezték azt az igazságot, hogy Isten prófétai igéjében Róma az, amelyet úgy ábrázol, mint „a te néped erőszakos fiait, akik megerősítették a látomást”, nem pedig valamely ismeretlen és történelmileg jelentéktelen szír király, aki megerősítette a látomást.

Ma az adventista teológusok azt tanítják, hogy „néped erőszakos fiai” Antiochus Epiphanész. Ma az az érv, amely a millerita történelemben azt képviselte, hogy az egykori szövetségi nép, amely fölött áthaladtak, nem értette, és nem is érthette a látomást (amit „néped erőszakos fiai” helyes értelmezése igazol), ismételten megismétlődik az egykori szövetségi nép részéről, amely fölött ismét áthaladnak.

Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A milleriták helyesen tanították, hogy a 3Mózes huszonhatodik fejezetében szereplő kétezer-ötszázhusz év („hét idő”) volt a Biblia leghosszabb és egyben utolsó időpróféciaja, ám a laodiceai adventizmus 1863-ban elvetette azt a „drágakövet”, és ma már látható (azok számára, akik látni akarnak), hogy a milleriták nemcsak abban jártak helyes úton, hogy a „hét időt” a Biblia leghosszabb időpróféciajaként azonosították, hanem abban is, hogy „az átok”, amely Isten haragja, végrehajtatott Izráel mind az északi, mind a déli királysága ellen.

Ma láthatóvá vált, hogy annak a két felháborodásnak a maga szerinti végkimenetele, amelyekkel Dániel könyve foglalkozik (miként más próféták is), egy negyvenhat éves időszak két könyvtámaszát képezi (az elsőt és az utolsót), amely alatt Krisztus felépítette a millerita templomot; amint ezt előképezte az a negyvenhat nap, amelyet Mózes a hegyen töltött, miközben utasításokat kapott a pusztai sátor felállítására; továbbá Heródes templomátalakításának negyvenhat éve, amelyre a farizeusok hivatkoztak a Krisztussal folytatott beszélgetésükben arról, hogy Ő „feltámasztja” azt a templomot a megtisztítás által, amelyet a kereskedők és pénzváltók „leromboltak”; valamint az Ő emberi templomának feltámadása is, amely negyvenhat kromoszómával teremtetett. Ma a millerita alapigazságok éppoly helytállóak, mint valaha, de most tízszerre mélyebbek.

Ma már látható (azok számára, akik hajlandók látni), hogy amikor Krisztus Palmoniként mutatkozott be (a Csodálatos Számlálójaként, vagy a Titkok Számlálójaként) Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében, akkor egy olyan látomás és egy másik látomás közötti összefüggést tárta fel, amelyek közül az egyik egy kétezer-háromszáz éves időszakot, a másik pedig kétezer-ötszázhusz évet jelképezett. Amikor e két prófétai időszak viszonya felismerésre kerül, láthatóvá válik, hogy közvetlen kapcsolatban állnak a pápai uralom ezerkétszázhatvan évével, amely viszont kapcsolatban áll Dániel tizenkettedik fejezetének ezerkétszázkilencven évével, valamint ugyanazon vers ezerháromszázharmincöt évével.

Sokkal több közvetlen összefüggés van a prófétai időszakok között, amelyek Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik versében szereplő két látomáshoz kapcsolódnak, ám

ezeket csak azok ismerik fel, akik látni akarnak. De ma, mindazon időszakok összefüggésein túl, amelyeket e két látomás egybefoglal, Palmoni nevének kinyilatkoztatása áll előttünk (a Csodálatos Számlálóé, vagy a Titkok Számlálójáé). A milleriták e két vers tekintetében helyesen láttak, de korlátozottan, és ma az adventizmus egyszerűen teljes és tökéletes sötétségben van.

Álljatok meg, és csodálkozzatok; kiáltsatok fel, és jajgassatok: megrészegetek, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr rátok árasztotta a mély álom lelkét, és bezárta szemeiteket: a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befedezte. És minden látomás olyanná lett nektek, mint egy lepecsételt könyv szavai, amelyet odaadnak egy írástudónak, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet odaadják annak, aki nem írástudó, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem vagyok írástudó. Ézsaiás 29:9–12.

White testvér rámutat, hogy William Miller „nagy világosságot” kapott a Jelenések könyvére vonatkozóan, ám a Jelenések tizenkettedik, tizenharmadik, tizenhetedik és tizennyolcadik fejezetének értelmezése, egészen egyszerűen, nem volt helyes. Ezek a helytelen értelmezések nem szerepelnek a két szent térképen, viszont ami a Jelenések könyve kilencedik fejezetéből ábrázolva van, az az „ékesség”, hogy az iszlámot a három jaj jelképezi.

„Prédikátorok és hívek a Jelenések könyvét titokzatosnak és a Szentírás más részeinél kisebb jelentőségűnek tekintették. De láttam, hogy ez a könyv valóban kinyilatkoztatás, amely azok különleges javára adatott, akik az utolsó napokban fognak élni, hogy vezesse őket valódi helyzetük és kötelességük felismerésében. Isten William Miller figyelmét a próféciaakra irányította, és nagy világosságot adott neki a Jelenések könyvével kapcsolatban.” Early Writings, 231.

A „nagy világosság” kifejezés White testvérnő írásaiban igen sokatmondó. Miller megértette a Jelenések könyvének gyülekezeteit, pecsétjeit és trombitáit, mert szent angyalok „irányították értelmét” ezekben a tárgyokban. A Millernek adott „nagy világosságot” a két szent kőtábla jelképezte, és azokat a hittételekbeli igazságokat, amelyek a „nagy világosságot” alkották, álmában „drágakövekként” azonosították. Az adventizmus megkapta azt a „nagy világosságot”, és 1863-tól kezdve hamis drágakövekkel kezdte azt befedni. A „világosság” alapelve az, hogy a „világosság” az, amit Krisztus felhasznál egy személy vagy egy nép megítélésére.

Nemcsak a „világosság” ítél meg egy népet, hanem az a „világosság” is, amely az övék lehetett volna, ha nem tanúsítanak ellenállást (amint ezt tették 1856-ban is, csupán egyetlen példaként a sok közül). A „világossághoz” kapcsolódó másik sajátosság az, hogy az elutasított „világosság” ennek megfelelő mértékű sötétséget hoz létre. Az adventizmus elutasította és elrejtette azt a Millernek Istentől adott „nagy világosságot”, amely az adventizmus alapjait jelképezi.

Aki a felszín alá lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akiknek „nagy világosságuk” volt: „Nem gyötrődnek és nem döbbennek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.” Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. „Én is az ő megcsúfolásukat választom, és rájuk hozom, amitől rettegnek; mivel hívtam, és senki sem felelt, szóltam, és nem hallgatták; hanem azt cselekedték szemeim előtt, ami gonosz, és azt

választották, amiben nem gyönyörködöm.” „És azért bocsát rájuk Isten tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak”, mivel „nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek”, „hanem gyönyörködtek a hamisságban.” Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító megkérdezte: »Miféle erősebb csalás tévesztheti meg az elmét annál a színlelésnél, hogy azt hiszitek, a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben a valóságban sok mindent világi elvek szerint visztek véghez, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, nagy megtévesztés ez, bűvös káprázat, amely hatalmába keríti az elmét, amikor azok, akik „egykor megismerték az igazságot”, az istenfélelem külső formáját összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott a valóságban mindenre szükségük van.«” Testimonies, 8. kötet, 249, 250.

Laodicea, amivé az adventizmus 1856-ban lett, azokat jelképezi, akik egykor „nagy világosságot” kaptak, de arra rendeltettek, hogy megkapják a Thessalonikabeliekhez írt második levélben említett „erős tévelygést”, miközben mindvégig azt hiszik, hogy az a hamis alap, amelyet hamis érmék és ékkövek bevezetése által emeltek, Istentől rendeltetett; valójában azonban olyan alap ez, amely homokra épült. Az adventizmus „olyan egyház, amely nagy világosságot, nagy bizonyítékot kapott”, de olyan „egyház”, amely elvetette „az üzenetet”, amelyet „az Úr” „küldött”, és azóta „a legésszerűtlenebb állításokat, hamis feltevéseket és hamis elméleteket” fogadott el.

„A meg nem szentelt lelkészek Isten ellen sorakoznak fel. Ugyanazzal a lélegzettel dicsőítik Krisztust és e világ istenét. Míg látszólag Krisztust fogadják el, Barabbást ölelik magukhoz, és cselekedeteikkel ezt mondják: »Nem ezt, hanem Barabbást.« Mindazok, akik e sorokat olvassák, vigyázzanak. Sátán dicsekedett azzal, hogy mit tud véghezvinni. Azt gondolja, fel tudja bontani azt az egységet, amelyért Krisztus azért imádkozott, hogy meglegyen az Ő egyházában. Ezt mondja: »Kimegyek, és hazug lélekke leszek, hogy megtéveszsem azokat, akiket csak tudok, hogy bíráljak, elítéljek és meghamisítsak.« Hadd találjon befogadásra a csalás és a hamis tanúskodás fia „egy egyházban, amely nagy világosságot”, nagy bizonyítékot kapott, és az az egyház el fogja vetni azt az üzenetet, amelyet az Úr küldött, és elfogadja a legésszerűtlenebb állításokat, hamis feltevéseket és hamis elméleteket. Sátán nevet balgaságukon, mert tudja, mi az igazság.”

„Sokan fognak szószékeinken állni a hamis prófécia fáklyájával a kezükben, amelyet a Sátán pokoli fáklyájáról gyújtottak meg. Ha a kételyt és a hitetlenséget táplálják, a hűséges szolgák eltávolíttatnak attól a néptől, amely azt hiszi, hogy oly sokat tud. ‘Ha felismerted volna’ — mondta Krisztus —, ‘legalább te is e te napodon a te békességedre tartozó dolgokat! de most el vannak rejtve a te szemeid előtt.’”

„Mindazáltal Isten fundamentuma szilárdan megáll. Az Úr ismeri az övéit. A megszentelt szolgának nem lehet álnokság a szájában. Nyílnak kell lennie, mint a nappal, mentesnek a gonoszság minden szennytől. A megszentelt szolgálat és sajtó hatalmas eszköz lesz abban, hogy az igazság világosságát felvillantsa e fonák nemzedék előtt. Világosságot, testvéreim, még több világosságra van szükségünk. Fújjátok meg a trombitát Sionban; riadót kiáltatok szent hegyemen. Gyűjtsétek össze az Úr seregét megszentelt szívvel, hogy meghallják, mit szól az Úr az ő népéhez; mert megnövekedett világossága van mindazok számára, akik hallani

akarnak. Fegyverkezzenek fel és készüljenek fel, és vonuljanak fel a harcra — az Úr segítségére a hatalmasok ellen. Maga Isten fog munkálkodni Izráélért. Minden hazug nyelv elnémul. Az angyalok keze megdönti a formálódó csalárd terveket. A Sátán védművei soha nem diadalmaskodnak. A győzelem a harmadik angyal üzenetét fogja kísérni. Miként az Úr seregének Fejedelme lerontotta Jerikó kőfalait, úgy fog diadalmaskodni az Úr parancsolatait megtartó népe, és minden ellenséges erő vereséget szenved. Egyetlen lélek se panaszkodjék Isten szolgálira, akik mennyei küldetésű üzenettel jöttek hozzájuk. Ne keressetek bennük tovább hibát, mondván: »Túlságosan határozottak; túl erősen beszélnek.« Lehet, hogy erősen beszélnek; de vajon nincs-e erre szükség? Isten megcsendíti a hallgatók fülét, ha nem hallgatnak az Ő szavára vagy az Ő üzenetére. Elítéli majd azokat, akik ellenállnak Isten igéjének.”

„Sátán minden tőle telhető eszközt latba vetett, hogy semmi se jusson közénk mint nép közé, ami megfeddjen és megdorgáljon bennünket, és intsen minket tévedéseink elhagyására. De van egy nép, amely hordozni fogja Isten ládáját. Némelyek kimennek közülünk, akik többé nem fogják hordozni a ládát. Ezek azonban nem emelhetnek falakat az igazság útjába, hogy feltartóztassák azt; mert az mindvégig előre és felfelé halad. A múltban Isten férfiakat támasztott, és most is vannak nála alkalmas emberek, akik várakoznak, felkészítve arra, hogy teljesítsék akaratát—olyan emberek, akik áttörnek azokon a korlátozásokon, amelyek csupán mázatlan habarccsal tapasztott falak. Amikor Isten emberekre helyezi Lelkét, azok munkálkodni fognak. Hirdetni fogják az Úr igéjét; felemelik szavukat, mint a trombita. Az igazság az ő kezükben nem lesz kisebbé, és nem veszít erejéből. Megmutatják a népnek vétkeiket, Jákób házának pedig bűneit.” Testimonies to Ministers, 409–411.

A „mindennapi” sátáni jelképét Krisztus jelképének azonosítani annyi, mint „ugyanazzal a lélegzettel dicsérni Krisztust és e világ istenét. Miközben névleg elfogadják Krisztust, valójában Barabbást ölelik magukhoz, és cselekedeteikkel ezt mondják: »Nem ezt az embert, hanem Barabbást.«” Azok az igazságok, amelyeket Miller álmában a „drágakövek” jelképeztek, és amelyeket a két szent táblán szemléletesen is ábrázoltak, az a „nagy világosság”, amelyet Miller kapott, és amelyet az adventizmus elvetett.

Azt állítják, hogy Krisztust dicsőítik egy sátáni jelképpel, és azt vallják, hogy Isten alapzatán állnak, holott ez hamis alap, amely erős tévelygést hoz mindazokra, akik erre a hibás tanbeli szerkezetre helyezik állásukat. Nincs semmi új a nap alatt, és a modern Izráel csupán az ősi Izráel prófétai nyomdokain jár.

„Egy dolog nehezedik a lelkemre: Isten szeretetének az a nagy hiánya, amely a világosságnak és az igazságnak való folytonos ellenállás következtében elveszett, valamint azoknak a befolyása, akik tevékeny munkában álltak, és akik a bizonyíték bizonyítékra halmozódó sokaságával szemben olyan befolyást gyakoroltak, amely ellensúlyozta annak az üzenetnek a munkáját, amelyet Isten küldött. A zsidó nemzetre mutatok, és kérdezem: Vajon engedjük-e, hogy testvéreink ugyanazon a vak ellenállás ösvényén haladjanak tovább egészen a kegyelmi idő végéig? Ha valaha is volt olyan nép, amelynek igaz és hű őrállókra volt szüksége, akik nem hallgatnak, hanem éjjel és nappal kiáltanak, hirdetve azokat a figyelmeztetéseket, amelyeket Isten adott, az a hetednapi adventisták népe. Azok, akik nagy világosságot kaptak, áldott

lehetőségekben részesültek, akik Kapernaumhoz hasonlóan kiváltságaikat tekintve az égig felmagasztaltattak, vajon hasznosításuk elmulasztása miatt olyan sötétségre hagyatnak-e, amely arányban áll a nekik adott világosság nagyságával?”

„Kérlelni kívánom testvéreinket, akik összegyűlnek az Általános Konferenciára, hogy figyeljenek a laodiceabelieknek adott üzenetre. Mily vak állapotban vannak! Ez a tárgy újra meg újra figyelmetekbe lett állítva, de lelki állapotokkal kapcsolatos elégedetlenségek nem volt elég mély és fájdalmas ahhoz, hogy reformot munkáljon. „Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” Az önámítás bűne egyházainkon van. Sokak vallásos élete hazugság.” Kézirati Közlemények, 16. kötet, 106, 107.

„Kapernaum” volt az a város, amelyet Jézus a maga városául választott.

„Kapernaumban lakott Jézus ide-oda vezető útjai közötti időszakokban, és így azt kezdték úgy ismerni, mint »az Ő saját városát«. A Galileai-tenger partján feküdt, és közel Genezáret gyönyörű síkságának határaihoz, ha ugyan nem közvetlenül azon.” Jézus élete, 252.

Krisztus Kapernaumot választotta, miként hajdan Jeruzsálemet választotta.

És az ő fiának egy törzset adok, hogy szolgáltnak, Dávidnak mindenkor legyen előttem szövétneke Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet magamnak választottam, hogy oda helyezzem nevemet. 1Királyok 11:36.

Krisztus 1844-ben az adventizmust választotta városául, és 1863-ra az adventizmus újjáépítette „Jerikó” városát, amely a laodiceai kényelemnek és jómódnak jelképe. Amiként az ősi Izráellel, úgy a mai Izráellel is. Az adventizmus azt hiszi, hogy Isten különleges városának polgárai közé tartozik, de elvetette a „nagy világosságot”, amely az állampolgárság bizonyítékát nyújtja. Silóhoz hasonlóan, Éli, Hofni és Fineás idejében, az adventizmus is ama „nagy világosság” szerint ítélte meg, amelynek befogadására alkalma adatott.

„Az Isten magukat annak valló gyermekei között mily kevés türelem nyilvánult meg, mily sok keserű szó hangzott el, mennyi kárhoztatás sújtotta azokat, akik nem a mi hitünkhöz tartoznak. Sokan a más egyházakhoz tartozókat nagy bűnösöknek tekintették, holott az Úr nem így tekint rájuk. Akik ily módon tekintenek más egyházak tagjaira, azoknak meg kell aláznuk magukat Isten hatalmas keze alatt. Azok, akiket ők elítélnek, talán csak kevés világosságot kaptak, kevés alkalmuk és kiváltságuk volt. Ha megkapták volna azt a világosságot, amelyben gyülekezeteink sok tagjának része volt, sokkal nagyobb előrehaladást tehetek volna, és hitüket jobban képviselhették volna a világ előtt. Azokról, akik világosságukkal dicsekszenek, mégsem járnak abban, Krisztus ezt mondja: »De mondom néktek: Tírusznak és Szidonnak könnyebb lesz az ítélet napján, hogynem néktek. És te, Kapernaum [hetednapi adventisták, akik nagy világosságot kaptatok], amely mind az égig felmagasztaltattál [a kiváltság tekintetében], a poklig fogsz megaláztatni; mert ha Sodoma városában történtek volna azok a hatalmas cselekedetek, amelyek benned történtek, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, hogynem néked.« Abban az időben Jézus megszólalt, és ezt mondta: »Hálát adok néked, Atyám, mennynek és

földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek [a maguk megítélése szerint] elől, és a kisdedeknek jelentetted ki.«”

„És most, mivel mindezeket cselekedtétetek, ezt mondja az Úr, és szóltam hozzátok, jó reggel felkelve és szólva, de nem hallottátok; hívtalak titeket, de nem feleltetek; azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amelyről az én nevemet nevezik, amelyben ti bizakodtok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem elől, miként elvettem minden testvéreteket, Efraim egész magvát.”

„Az Úr nagy jelentőségű intézményeket alapított közöttünk, és ezeket nem úgy kell igazgatni, ahogyan a világi intézményeket igazgatják, hanem Isten rendje szerint. Úgy kell vezetni őket, hogy tekintetük egyedül az Ő dicsőségére irányuljon, hogy minden lehetséges módon megmenekülhessenek az elveszendő lelkek. Isten népéhez eljutottak a Lélek bizonyágtételei, mégis sokan nem ügyeltek a feddésekre, figyelmeztetésekre és tanácsokra.”

„Halljátok hát ezt, ti balga és értelem nélküli nép, akiknek van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak! Nem félték-e engem? — ezt mondja az Úr. Nem rettegtek-e színem előtt, énelőttem, aki a homokot a tenger határául rendeltem örök végzés szerint, hogy át ne hágja azt? És ha hullámai hánykolódnak is, nem bírnak vele; ha zúgnak is, nem léphetik át azt. De ennek a népnek pártütő és lázadó szíve van; elpártoltak és elmentek. Szívükben azt sem mondják: Féljük hát az Urat, a mi Istenünket, aki esőt ad, korai és kései esőt a maga idejében; aki megtartja számunkra az aratás rendelt heteit. A ti hamisságaitok fordították el ezeket, és a ti bűneitek tartották vissza töletek a jókat.... Nem ítélik meg az árvák ügyét, hogy boldogulnának, és a szegények jogát sem szolgáltatják. Vajon ne kérjem-e számon ezeket? — ezt mondja az Úr; vajon ne álljon-e bosszút lelkem az efféle nemzeten?”

„Kényszerül-e az Úr arra, hogy ezt mondja: »Ne imádkozzál ezért a népért, és ne emelj értük kiáltást vagy könyörgést, és ne járv közben nálam, mert nem hallgatlak meg téged«? »Ezért visszatartattak az esőzések, és nem volt késői eső.... Vajon nem kiáltasz-e mostantól hozzám: Atyám, ifjúságom vezetője vagy te?«” Review and Herald, 1893. augusztus 1.

A következő cikkben folytatjuk annak a „nagy világosságnak” a vizsgálatát, amely a Jelenések könyvével kapcsolatban adatott William Millernek.

„Amikor Krisztus a világba jött, hogy a valódi vallást példázza, és felmagasztalja azokat az elveket, amelyeknek az emberek szívét és cselekedeteit kellene kormányozniuk, a hamisság oly mélyen gyökeret vert azokban, akik oly nagy világosságban részesültek, hogy többé nem értették a világosságot, és semmi hajlandóságot nem mutattak arra, hogy a hagyományt feladják az igazságért. Elutasították a mennyei Tanítót, megfeszítették a dicsőség Urát, hogy megtarthassák saját szokásaikat és emberi koholmányait. Ugyanez a lelkület nyilvánul meg a világban ma is. Az emberek idegenkednek az igazság megvizsgálásától, nehogy hagyományaik megrendüljenek, és a dolgok új rendje álljon be. Az emberiségben állandó hajlandóság van a tévedésre, és az emberek természetüknél fogva hajlanak arra, hogy az emberi eszméket és ismereteket igen magasra emeljék, míg az isteni és örökkévaló sem fel nem ismertetik, sem meg nem becsültetik.” Counsels on Sabbath School Work, 47.